

Langt ude i skoven

Af Lars Ahn Pedersen

Det er umuligt at fare vild i en dansk skov.

Den påstand har du fremført adskillige gange over for alle, du kender, og hvor ville de grine, hvis de kunne se dig nu. Faret vild. Midt om natten. I en skov. I Danmark. Og med en lille pige som dit eneste håb. En lille pige, som stort set ikke har bestilt andet end at synge, siden du mødte hende.

Det har du ingen problemer med. Det er hendes eget valg, og hun synger rent og har en klar og behagelig stemme. Men behøver hun absolut vælge den samme sang igen og igen, og af alle sange, hvorfor skulle det lige præcis være *den*?

"... bladet på kvisten, kvisten på grenen, grenen på træet, træet på bjerget, bjerget ligger laaangt ude i skoven," kan du høre hende synge længere fremme.

Mørket gør, at du tit taber hende af syne, men lyden af hendes stemme sørger for, at du hele tiden har en fornemmelse af, hvor hun befinder sig, og det er nok den vigtigste årsag til, at du ikke for længst har bedt hende om at holde op.

"Skal jeg synge den for dig igen?" spørger hun, da hun er færdig, lige som hun har gjort alle de andre gange.

Du har mest lyst til at svare nej, for du er kold, træt og forvirret, og du har en dundrende hovedpine. På den anden side er det nok bedst at holde sig på god fod med den eneste person, som virker til at vide, hvad der er vejen ud herfra. Også selv om hun ikke ser ud til at være mere end fem-seks år gammel. Så du siger: "Jo, syng du bare," og tilføjer forhåbningsfuldt: "Men du kan vel ikke andre sange end den?"

"Selvfølgelig," svarer pigen. "Men dem gider jeg ikke synge nu."

Og så går hun i gang igen.

"Langt ude i skoven lå et lille bjerg, aldrig så jeg så dejligt et bjerg ..."

På den anden side, hvis det ikke havde været for pigen, var du aldrig havnet i denne situation.

Det havde været en lang dag, og du var på vej hjem efter et sent aftenmøde, da du nåede skoven. Du havde aldrig kørt her før, så du var meget opmærksom på,

hvordan vejen bugtede sig ind mellem de høje træer, selv om du var træt.

Hold dig vågen, havde du sagt til dig selv og gnedet øjnene. Du havde allerede skruet godt op for radioen, men natværten havde en søvndyssende stemme, og musikken var ikke ligefrem opkvikkende.

Trafikradioen brød ind med en melding om endnu en spøgelsesbilist på en af de jyske motorveje, og du bandede indvendigt over, hvor svært det var at få bugt med problemet.

Hvis bare..., havde du tænkt, for du ved om nogen, hvor lidt der skal til, før det kan gå gruelig galt. Lidt løst grus i rabatten, en ræv der krydser vejen eller ...

en lille pige

Hun dukkede pludselig op i lyskeglerne, stående midt i din vejbane, og du vidste med det samme - uden den mindste tvivl - at du ikke kunne undgå at ramme hende. Alligevel forsøgte du både at undvige og bremse på én gang, selv om det var dømt til at mislykkes. Og det gjorde det.

Det sidste, du husker, var tonerne af Leonard Cohens *Hallelujah*, og derefter eksploderede alt i et kaos af glas, lys, metal og skrig.

Da du kom til dig selv igen, vendte verden 45 grader forkert.

Ud, ud, ud, var det eneste, du kunne tænke, og på en eller anden måde fik du viklet dig fri af sikkerhedsselen og fik presset døren op. Du væltede ud ad bilen, landede i grøften og fik kæmpet dig op på vejen. Du skulle netop til at finde ud af, om du var kommet til skade, da du fik øje på hende.

Hun stod lige over for dig, i den modsatte vejside, og din første indskydelse var, at du så syner. For det første fordi hun var uskadt, men lige så meget fordi hendes tilstedeværelse virkede så malplaceret. Små piger bør ikke befinde sig på øde skovveje midt om natten.

"Er du ... er du kommet noget til?" spurgte du, men i stedet for at svare vendte hun om og forsvandt ind i skoven.

"Vent!" råbte du og løb efter uden egentlig at tænke nærmere over det. Det var en ren refleks. Alle andre ville have gjort det samme i din situation.

Det var i hvert fald, hvad du sagde til dig selv, da du efter et stykke tid måtte sande, at hun var blevet væk for dig, og hvad værre var: du var også selv blevet væk.

"Hallo!" forsøgte du. "Er her nogen?"

Mørket føltes som en dyne nu. Det nøjedes ikke bare med at indskrænke dit udsyn, men virkede også til at sluge lyden af din stemme. Jo højere du råbte, jo lavere

lød det i dine ører. Og alt imens forsøgte du at udskyde den uundgåelige konklusion: du havde ingen idé om, hvor du var henne, og hvordan du skulle finde tilbage til din havarerede bil.

Det var også omkring dette tidspunkt, at det gik op for dig, at du ikke var sluppet helt uskadt fra dit uheld. Din krop begyndte at smerte flere steder, og en snigende hovedpine var ved at slå rødder. Du greb efter din mobiltelefon i inderlommen for at ringe efter hjælp, blot for at konstatere at den ikke længere befandt sig i din nærhed.

Pis! Hjælpeløsheden var godt i gang med at trænge sig på, da du hørte en stemme bag dig.

"Skal jeg synge en sang for dig?"

Du ved ikke, om du skreg af lettelse eller på grund af chokket.

Men skreg, det gjorde du.

Resten af novellen kan læses i "Velkommen til dybet – 13 gyserhistorier" (Tellerup, 2011).

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).